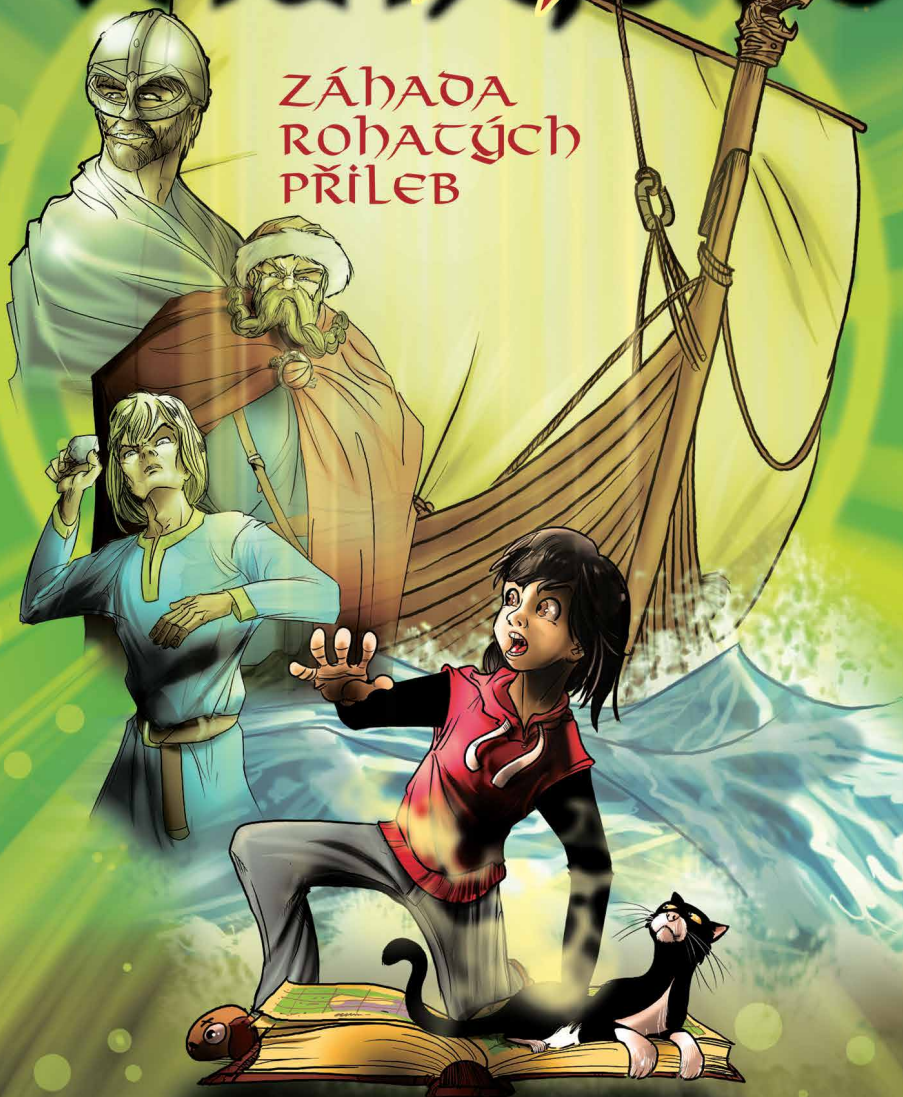

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

Veronika Válková

VÍKINGOVÉ

ZÁHADA
ROHATÝCH
PŘILEB

Ilustrace Petr Kopl

GRADA®

KOUZELNÝ ATLAS PUTOVÁNÍ ČASEM

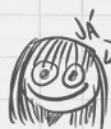
VÍKINGOVÉ

ZÁHADA ROHATÝCH PŘILEB

 GRADA®

JMENUJU SE BÁRA.

JE MI DVANÁCT, TEĎ PŮJDU DO ŠESTÉ TŘÍDY A JAKO KAŽDÉ DÍTĚ SE PORÁD ROZČILUJU S RODIČI. O PRAVDU BY MĚ ZAJÍMALO, PROČ DO SPĚLÁCI MYSLÍ JEN NA SEBE A JSOU PŘESVĚDČENÍ, ŽE PRO JEJICH DÍTĚ JE DOBRÉ ZROVNA TO, CO ONI SI MYSLÍ, ŽE JE DOBRÉ. NĚKDY SI PŘIPADÁM JAKO ŠACHOVÁ FIGURKA. ŠOUPNOU MĚ TAM, KDE MĚ CHTĚJÍ MÍT, A JEŠTĚ ČEKAJÍ, ŽE Z TOHO BUDU NADŠENÁ. NEMŮŽU SE DOČKAT, AŽ VY-ROSTU A PŘESTANOU SI SE MNOU DĚLAT, CO CHTĚJÍ.

TAK TŘEBA: JSEM JEDINÁČEK. NIKDY MĚ NEBAVILO BÝT JEDINÁČEKEM. A KDYŽ JSEM SE NAŠE POKOUŠELA PŘEMLUVIT, ABY MI PORĪDILI SOUROZENCE, SNAŽILI SE MI NAMLUVIT, ŽE TAKHLE JE TO PRO MĚ LEPŠÍ. KDYBY NÁS BYLO VÍC, NEMOHLA BYCH PRŮ CHODIT NA FRANCOUZŠTINU A GYMNASTIKU A NA PIÁNO A NEMOHLI BYCHOM NA DOVOLENOU DO ŘECKA, PROTOŽE BYCHOM NA TO NEMĚLI PENÍŽE. A V DĚTSKÉM POKOJÍČKU BYCHOM SI SKÁKALI PO HLAVĚ. VŮBEC JE NENAPADLO, ŽE BYCH KLIDNĚ OŽELELA FRANCOUZŠTINU NEBO GYMNASTIKU NEBO PIÁNO. KDYBYCH MĚLA SÉGRU, MOHLY BYCHOM CHODIT TŘEBA JEN NA GYMNASTIKU, ALE SPOLU. NEBO ŽE BYCH BYLA RADŠI CELÉ LÉTO SE SÉ-GRU NA CHALUPĚ U BABI JIZERSKÉ A LÍTALA PO LESE, NEŽ SE S NIMI SAMA ŠKVAŘILA NA PLÁŽI V ŘECKU. A ŽE BYCH SI SE SÉGROU S RADOSTÍ SKÁKALA PO HLAVĚ, V POKOJÍČKU I JINDE. PRAVDA JE, ŽE PRO NĚ JE POHODLNĚJŠÍ MÍT JEN JEDNO DÍTĚ. SLYŠĚLA JSEM, JAK SE O TOM MAMINKA BAVÍ S TĚTOU MIRKOU, KTERÁ MÁ DVA KLUKY, MOJE BRATRANCE. A TETA JÍ ŘÍKALA, AŽ SI UVĚDOMÍ, ŽE SICE TEĎ ONI MÁJÍ NA STAROSTI JEN JEDNO DÍTĚ, ALE ŽE TO DÍTĚ, TEDY MĚ, TAKY ODSOUDILI K TOMU, ŽE ONO BUDE MÍT JEDNOU NA KRKU DVA NEMOHOUCÍ STARŠÍKY. SAMINKA PAK S TĚTOU NĚJAKOU DOBU NEMLUVILA. ALE MNĚ PŘIPADÁ, ŽE TETA MÁ PRAVDU. JAK JÁ MÁM JEDNOU ZVLÁDNOUT SAMA SE POSTARAT O NĚ OBA, KDYŽ PRO NĚ DVA JE TEĎ NÁROČNĚ STARAT SE O MĚ JEDNU? NENÍ TO FÉR.

A DRUHÁ VĚC: NAŠI NÁS PŘESTĚHOVALI. DONEDÁVNA JSME BYDLELI V PANELÁKU V PRAZE NA JIŽNÍM MĚSTĚ. PODLE MĚ NÁM TAM NIC NECHYBĚLO. ALE NAŠI PŘIŠLI S TÍM, ŽE BYT ŽIVOTNÍ PROSTŘEDÍ A VŮBEC, OD PRAHY. MAMINCE JE TO DATELKA, TAKŽE VĚTŠINU PRÁCE TAKY, PROTOŽE TO MÁ DO PRÁCE AUTEM SKORO STEJNĚ RYCHLE, JAKO KDYŽ DŘÍV JEZDIL METREM A TRAMVAJÍ. ALE ODSKÁKALA JSEM TO JÁ, PROTOŽE ODSUD NEMŮŽU DOJÍZDĚT DO STARÉ ŠKOLY. TAKŽE JSEM PŘIŠLA O VŠECHNY KAMARÁDY A KAMARÁDKY, SE KTERÝMI JSEM PĚT LET CHODILA DO TŘÍDY. O TE-REZKU, MOU NEJLEPŠÍ KAMARÁDKU, SE KTEROU JSME VŽDYČKY SEDĚLY V JEDNĚ LAVICI, O MIKULÁŠKA, KTERÉMU JSEM DÁVALA OPISOVAT ÚKOLY Z MATIKY, KAT-KU, DÁŠU... ALE HLAVNĚ ŽE JSEM NA ČISTÉM VZDUCHU, ŽE? DALŠÍ DOSPĚLÁCKÉ SOBECTVÍ. PŘESTOŽE JE TEN DŮM O PRAVDU VELIKÝ A JE POROSTLÝ ZELENÍ, O KTERÝCH SI DOSPĚLÁCI MYSLÍ, ŽE JE TO BŘEČTAN NEBO PSÍ VÍNO, ALE ZE-LENI SE JEN TAK TVÁŘÍ, A KDYŽ JE NIKDO NEVIDÍ, POBÍHAJÍ PO OMÍTCE A ŠUSTÍ. A MŮJ POKOJÍČEK JE STEJNĚ VELKÝ JAKO NÁŠ STARÝ OBÝVÁK.

JE ALE JEDNA VĚC, KVŮLI KTERÉ JSEM OCHOTNÁ NAŠIM TO PŘESTĚ-HOVÁNÍ ODPUSTIT A KTERÁ BY SE NIKDY NESTALA, KDYBYCHOM ZŮSTALI VE STARÉM BYTĚ.

VLASTNĚ DVĚ VĚCI.

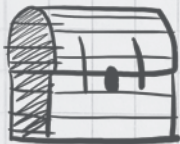
S DOMEM JSME KOUPILI KOČKU BARČU. JE ČERNÁ S BÍLÝM BŘÍŠKEM, NÁPRSENKOU A TLAPKAMI A CHOVÁ SE JAKO KOVÁČ DÁMA. DĚLÁ SI, CO CHCE, ALE DĚLÁ TO, JAK TATÍNEK ŘÍKÁ, S NOBLESOU. KOČKY JSOU VŠECHNY TAJEMNÉ A BARČA DVOJNÁSOB, A TO JE SUPER. KO-

NEČNĚ MÁM JINÉ

ZVÍŘE NEŽ ŽELVU PÍDU, PROTOŽE V PANELÁKU MI NAŠI NIC CHLUPATÉHO DOVOLIT NECHTĚLI, ANI MYŠ NEBO KŘEČKA, NATOŽPAK POTKAN, A TO JE TA PRVNÍ PRIMA VĚC.

TA DRUHÁ JE, ŽE JSEM NA PŮDĚ VE STARÉ TRUHLE NAŠLA KOUZELNÝ ATLAS. NA PRVNÍ POHLED VYPADÁ JAKO STARÝ ŠKOLNÍ DÉJEPIŠNÝ ATLAS, ALE HODNĚ STARÝ, PROTOŽE JE VÁZANÝ V KŮŽI A TA KŮŽE JE UŽ DOST OHMATANÁ. NA PRVNÍ STRANĚ JE NAPSÁNO:

Atlas
Historický

.....
..
.....
Sestavený

OD KOHO SESTAVENÝ, TO NEJDE PŘEČÍST, PROTOŽE JE TAM KAŇKA. NA DALŠÍCH STRÁNKÁCH JSOU MAPY. VĚTŠINOU JSOU TO MAPY EVROPY, ALE NAŠLA JSEM TAM I MAPY JINÝCH SVĚTADÍLŮ. NEJSOU BAREVNÉ JAKO V NORMÁLNÍCH ATLASECH, ALE ZAŽLOUTLÉ A NAKRESLENÉ VYBLEDLÝM HNĚDÝM INKoustEM. TAM, KDE JE LES, JE MÍSTO ZELENÉ BARVY SPOUSTA MALÝCH STROMEČKŮ. MĚSTA NEJSOU VYZNAČENÁ KOLEČKEM, ALE OPRAVDU JE TAM NAMALOVANÉ MALÉ MĚSTĚČKO, VĚTŠINOU S HRADBAMI A S BRÁNOU, NEBO JENOM HRAD NEBO VESNIČKA. TAM, KDE MAJÍ BÝT HORY, JSOU NAKRESLENÉ RŮZNÉ VELKÉ KOPEČKY A V MOŘÍCH PLAVOU VELRYBY A RŮZNÉ NESTVŮRY A PLUJÍ PO NICH KORÁBY S PLACHTAMI. NĚKDE JE PRÁZDNÁ PLOCHA A NA NÍ JE NAPSÁNO HIC SUNT LEONES. ZJISTILA JSEM, ŽE TO ZNAMENÁ ZDE JSOU LVI A PSALO SE TO DO MAP NA MÍSTA, KTERÁ JEŠTĚ NEBYLA PROZKOUMANÁ A NIKDO NEVĚDĚL, CO TAM JE. TAKOVÁ UŽ DNESKA ASI NEJSOU, A TO JE ŠKODA.

KDYŽ SÁHNU NA MAPU, PŘENESE MĚ ATLAS DO MINULOSTI.

OPRAVDU.

UŽ SE MI TO STALO NĚKOLIKRÁT.

A MÁM DŮKAZY, PROTOŽE KDYŽ V MINULOSTI NĚCO DOSTANU, VRÁTÍ SE TO SE MNOU K NÁM NA PŮDU. TYHLE SUVENÝRY SI SCHOVÁVÁM DO KRABICE POD POSTELÍ – UŽ TAM MÁM NÁHRDELNÍK OD KARLA IV. A VYŘEZÁVANÝ DRAHOKAM A SANDÁLY Z POMPEJÍ A DALŠÍ VĚCI.

SNAŽILA JSEM SE VYZKOUMAT, JAK ATLAS FUNGUJE. NA NĚCO UŽ JSEM PŘIŠLA. ČÍM DĚLE NECHÁM RUKU NA MAPĚ, TÍM DĚLE JSEM V MINULOSTI. DO MINULOSTI SE DOSTANU VĚDYCKY OBLEČENÁ TAK JAKO LIDÉ, KTERÍ TAM ŽIJÍ, ALE JAKMILE SE VRÁTÍM NA PŮDU, MÁM NA SOBĚ ZASE SVOJE ŠATY. A V MINULOSTI TAKÉ VĚDYCKY UMÍM MLUVIT JAZYKEM, KTERÝ SE TAM POUŽÍVÁ.

ZATÍM JSEM JEŠTĚ NEPŘIŠLA NA TO, JAK SI VYBRAT, KAM DO MINULOSTI SE DOSTAT. SNAD NA TO ČASEM PŘIJDU, PROTOŽE MÁM JEDEN ZÁVAZEK, KTERÝ BYCH RÁDA SPLNILA. PŘI SVOJÍ PRVNÍ CESTĚ DO MINULOSTI JSEM SE SETKALA S ŘECKÝM HRDINOU ACHILLEEM. STRAŠNĚ SE HÁDAL S JINÝM BOJOVNÍKEM. KDYŽ JSEM SE VRÁTILA, VŠECHNO JSEM SI O NĚM ZJISTILA A DOZVĚDĚLA JSEM SE, ŽE SE KVŮLI TĚ HÁDCE URAZIL A TRUCOVAL A ODMÍTAL DÁL BOJOVAT VE VÁLCE A ŽE PAK ŠEL JEHO PŘÍTEL PATROKLOS DO BOJE V JEHO ZBROJI, ALE PROTOŽE NEBYL TAK DOBRÝ VÁLEČNÍK JAKO ACHILLEUS, NEPŘÁTELE HO ZABILI. ROZHODLA JSEM SE, ŽE SE TAM VRÁTÍM A BUDU ACHILLEA VAROVAT, ŽE KDYŽ BUDE TVRDOHLAVÝ JAKO MEZEK, ZTRATÍ NEJLEPŠÍHO KAMARÁDA. ALE ZATÍM JSEM SE TAM ZNOVU NETREFILA.

TAKY MÁM PODEZŘENÍ, ŽE KOČKA BARČA MÁ S ATLASEM NĚCO SPOLEČNÉHO. JENOM NEVÍM, CO...

Kapitola 1

„Tak nasedat, mladá dámo!“ pobídl tatínek Báru.

Bára vklouzla do auta a zapnula si pás. Maminka právě vycházela z branky a branka přišerně zavržala. Jako by zívala. *Íííííýýýýííííí*. Bára se jí po ránu nedivila.

„Luboši, tys to ještě nenamazal,“ spíš oznámila než se zeptala maminka a přirazila branku trochu prudčeji, než musela.

„Kdy jsem to asi měl udělat?“ zamračil se tatínek.

„Třeba dneska ráno,“ navrhla maminka a zamkla branku. „Místo čtení novin.“

„Pane bože,“ řekl tatínek. „Nemůžu mít klidné ráno ani o víkend?“

„A ten internet,“ připomněla maminka, když nastupovala do auta. „Jak to, že ještě v úterý fungoval, a včera už ne?“

„Na ten se podívám odpoledne,“ slíbil tatínek.

„Já to nutně potřebuju,“ upozornila maminka. „Do pondělka musím poslat nakladateli ten překlad. Dneska ho snad dodělám, když se vrátíme brzo.“

„Odpoledne to dám dohromady,“ zopakoval tatínek důrazně a nastartoval.

To je zajímavé, pomyslela si Bára při pohledu na jejich nový dům z okénka auta. Tedy ne nový, on byl starý, ale nově koupený. Bydlím tu skoro týden, a viděla jsem ho zvenku jen jednou, když jsme přijeli od babi jizerské. Protože celou dobu přšelo, odpověděla si, a protože jsem byla pořád zalezlá na půdě nebo někde v minulosti nebo jsem si psala deník. Ale dneska neprší, dneska je krásně, takový sluníčkový prázdninový den. Škoda že už prázdniny končí. A Bára měla po náladě. Je sobota. Už jen jeden a půl dne prázdnin a v pondělí jde do nové školy, kde vůbec nikoho nezná.

Z chmurných úvah ji vytrhl maminčin hlas.

„Baruško?“

„No,“ řekla Bára, jako že slyší.

„Už sis vymyslela, co budeš chtít k narozeninám?“

A jo, hned se Báře spravila nálada. Dneska nejedou jenom na obvyklý sobotní velký nákup, ale taky koupit Bářin narozeninový dárek. Poprvé v životě měla Bára dovoleno vybrat si dárek úplně sama.

„Já chci knížky,“ odpověděla a ve zpětném zrcátku zahlédla, jak tatínek překvapeně, ale potěšeně překvapeně, mrkl na maminku.

„Dobře,“ řekl, „tak vypustíme Krakena do knihkupectví a dáme si s ním sraz až u pokladny.“

Kraken byla Bára. Kdysi totiž dávali v televizi nějaký starý film, který se odehrával ve starověkém Řecku a byli tam i řečtí bohové a Medúza, která dokázala pohledem proměnit lidi v kámen. A taky tam byla obrovská mořská nestvůra, která měla sežrat princeznu Andromedu, a ta se právě jmenovala Kraken. Báře se obluda líbila, zvláště scéna, kdy bůh moře Poseidon zavelel: *Vypusťte Krakena!* a z podmořské jeskyně se začal soukat nekončící hadovitý trup. S tatínkem si ještě dlouho potom hráli na koupališti na „vypouštění Krakena“, což znamenalo, že se Bára snažila ve vodě tatínka chytit a potopit, ale obvykle to dopadlo tak, že chytil a potopil tatínek ji.

„A kolik knížek si můžu koupit?“ vyzvíдалa Bára.

„No, kolik,“ zamyslel se tatínek.

„Spíš za *kolik*,“ poznamenala maminka.

„Já bych to udělal tak, že si vybereš knížky, přineseš nám ukázat, co sis vybrala, a podle toho se domluvíme. Co myslíš, Jani?“ obrátil se na maminku.

„Proč ne,“ řekla maminka.

„Super,“ zaradovala se Bára.

Za chvíli zastavili na parkovišti u nákupního centra. Bylo na okraji Prahy, takže to k němu měli z nového domu vlastně skoro stejně daleko jako z Jižního Města, kde bydleli předtím.

Bára se ještě nerozhodla, jestli má velká nákupní centra ráda nebo ne. Něco na nich bylo fajn. Bylo tu všechno pohromadě, dal se tu obstarat celý nákup, ale na druhou stranu ty malé obchůdky, kam chodily nakupovat s babi jizerskou, měly takovou zvláštní atmosféru.

Třeba když šly do řeznictví, tak nešly do řeznictví, ale *stavovaly se u paní Samkové*, protože paní Samková byla řeznice, a paní Samková je zdravila od pultu hned, jak vešly do dveří, a říkala: Že vás zase vidím, paní Dorazilová, vždyť jste tu byla naposledy minulé úterý, už jsem si říkala, jestli se vám něco nestalo, takže jako vždycky hovězí na polévku a vinnou klobásku, vidíte, a co pro slečnu, nebudete dělat karbanátky, děti to mají rády, mám čerstvě umleté maso, podívejte, jak je krásně červené, to víte, já do toho tuk nemelu jako v *supermárketech*, co myslíte, že je ten hamburger (paní Samková to opravdu vyslovovala *hamburger*), vždyť to by se člověk bál i nadrobit slepicím, aby se mu tím neudávily. A babi jizerská obvykle vzala půl kila toho krásného mletého, které Báře vůbec nepřipadalo krásné, protože vypadalo jako hromada chcíplých žížalek, jak z mlecího strojku lezky takové ty masové nudličky, ale babi jizerská jednak uměla opravdu výborné karbanátky a jednak bylo potřeba, aby měla paní Samková *obrat* a nemusela zavřít krám.

A v samoobsluze, protože v Jizerkách neměli supermarket, ale *samoobsluhu*, tam zase měla Bára odmalička dovoleno mlít kávu a kávou to tu vonělo, hned jak se otevřely dveře. Protože v samoobsluze se prodávala nejenom umletá káva ve sklenicích a instantní káva, ale také káva zrnková v sáčcích a babi jizerská si vždycky kupovala dva sáčky, jeden do zásoby a jeden na umletí hned. A na to umletí hned byl v samoobsluze elektrický mlýnek. To se nejdřív rozstříhl pytlík, na to Báře půjčovala nůžky paní pokladní, pak se nahoru do trychtýře nasypala zrnka, prázdný pytlík se přicvaknul takovým pérem ke kovové trubičce, ze které bude padat umletá káva, a zmáčknul se knoflík. Zavrčelo to a za chvíličku byl sáček plný horkého, voňavého prášku. Bára ho sundala a paní pokladní ho secvakla sešíváčkou, aby se jim káva nerozsypala v tašce. Proto

samoobsluha voněla kávou. To žádný supermarket nevoní. A tu zrnkovou kávu do zásoby, tu potom Bára babičce mlela na chalupě ručním mlýnkem.

„Proč se říká supermarket a ne samoobsluha?“ zeptala se, když vystoupili z auta.

„Supermarket je větší,“ řekl tatínek.

„A hypermarket?“

„Ten je ještě větší.“

„Já si myslím, že ten název někdo vymyslel jen proto, aby to znělo úžasněji,“ pokrčila rameny maminka. „Vždyť to znamená to samé.“

„Jak to? Já jsem myslela, že *super* je velký a *hyper* větší.“

„Ne,“ zavrtěla hlavou maminka. „*Super* znamená latinsky nad a *hyper* je také nad, ale řecky.“

Maminka téměř věcem rozuměla, protože byla překladatelka.

„Takže obojí je *nadmarket*?“ užasla Bára.

Tatínek se zachechtal.

„Kdyby se to mělo přeložit celé,“ řekla maminka, „tak je to vlastně *nadtrh*. Market je anglicky trh.“

Teď se rozřehtala i Bára.

„Nadtrh! My jdeme na nákup do *nadtrhu*! No to je hustý!“

„Vidíš, Luboši, a přesně takhle reagovali lidé, když viděli nad samoobsluhou poprvé nadpis samoobsluha. Nebo místo fusekle ponožka,“ poučila maminka tatínka.

Bára udiveně zmlkla.

„Ponožka? Co jim připadalo divného na ponožce? Copak se ponožkám dřív neříkalo ponožka?“

„Ne, zejména ne v dobách, kdy ponožky neexistovaly. To se jim neříkalo nijak,“ utál jazykovědnou rozpravu tatínek. „Šviháme do nadtrhu, maminka potřebuje být brzo doma a Kraken si musí vybrat čtivo.“

„Luboši, ta tvoje čeština je taky pomalu žalovatelná podle zákona o hanobení národa,“ vzdychla maminka, ale neodporovala.

„Tak,“ řekl tatínek, když byli uvnitř, a ukázal na lavičku u umělé palmy a umělého jezírka. „Tady je sraz, kdybychom v nadtrhu

zabloudili, jinak se sejdem u pokladny v knihkupectví. Janí, ty se vydej za kořistí do potravin, já se půjdu zeptat na ten modem k počítači a cestou vypustím Krakena mezi knihy. Velitelský čas je,“ tatínek koukl na hodinky, „devět patnáct. Sraz s Krakenem bude v deset nula nula. Všichni stíhají?“

„Jak malej Jarda,“ vzdychla maminka. „Ano, veliteli,“ řekla pak nahlas, „stíháme.“

„Rozchod, jednotko!“ zavelel tatínek, což znamenalo, že maminka jde vpravo a oni dva vlevo.

„Tak, v deset tady,“ vstrčil Báru tatínek do obrovského knihkupectví a zmizel v davu. Bára opatrně vstoupila mezi regály jako do soutěsky plné číhajících obrů a skřetů. Ne že by v životě v knihkupectví nebyla, ale nikdy tu sama nehledala žádnou knihu, a tak byla trochu bezradná. Zeptat se styděla, protože nerada oslovovala cizí lidi. Chvilí jen tak bloumala mezi regály a zoufala si nad tou záplavou knih, ze kterých, a to si byla jistá, si nebude umět vybrat.

„Copak hledáš, holčičko?“ ozvalo se za ní. Prodavačka. Dívala se na Báru dost podezíravě, protože samotných dětí se jí obvykle po obchodě moc nepotloukalo.

„Potřebuju *hodně* velkou encyklopedii o minulosti,“ řekla provinile Bára, protože prodavačka se na ni dívala, jako by něco provedla nebo se k tomu aspoň chystala.

„Dětskou?“

„Velkou. Co největší.“

„Takže spíš pro dospělé?“

„No.“

„Tak pojď se mnou.“

Prodavačka Báru vedla cik cak mezi regály. Bára si byla jistá, že cestu zpátky k pokladně už nikdy nenajde a jednou, až tu budou uklízet, najdou někde v rohu její vysušenou mrtvolku.

„Podívej se tady,“ ukázala paní prodavačka Báře na jeden regál a odešla. Bára koukla na regál a na hodinky. Devět dvacet pět. No, za půl hodiny to snad zvládnou, vzdychla si a začala prohlížet knihy. Ty nejlustší.

Samozřejmě ji lákalo sáhnout po knize se spoustou barevných obrázků, nejlépe přes celou stránku. Jenže jak už se nějakou dobu kvůli svým výpravám do minulosti hrabala v knihách po babi dejvické, zjistila, že čím víc obrázků v knize je, tím méně se toho z ní dozví. Že, ač je to k nevíře, nejlepší knížky na zjišťování jsou ty, ve kterých obrázky skoro nejsou. Bezobrázkové encyklopedie tu sice neměli, ale za čtyři minuty deset držela Bára v náručí obrovskou knihu, ve které sice nechyběly ani obrázky, nákresy nebo mapy, ale hlavně v ní bylo hodně, hodně povídání. Zkusila si v ní najít některé věci, po kterých už po návratu z minulosti pátrala, a byla spokojená.

Když dorazila k pokladně, tatínek s maminkou už na ni čekali.

„Tohle?!“ nepředstíral úžas tatínek. „Encyklopedii dějin?“

Bára horlivě kývala.

„Na co?“ zeptala se maminka. „Vždyť tě vlastivěda loni moc nebavila, a to byly samé dějiny. Mělas co dělat, aby ti z ní paní učitelka nedala dvojku.“

Bára už měla připraveno, co odpoví. Samozřejmě nemohla rodičům prozradit pravý důvod, proč encyklopedii potřebuje. A tak musela vymyslet *válečnou lest*.

„No právě,“ řekla. „A v šesté třídě budeme mít dějepis a já z něj dvojku mít nechci, tak potřebuju encyklopedii.“

„A nestačila by ti ta tatínkova?“

„Já chci vlastní.“

„No, konec konců, domluvili jsme se, že si můžeš vybrat, co chceš, tak dostaneš encyklopedii,“ pokrčil rameny tatínek. Vzal knihu do ruky a podíval se na cenovku. Trochu mu ztuhly rysy.

„Ale stojí dvanáct stovek! Všimla sis toho?“

Bára se zarazila. Ne, na cenovku nekoukala. Páni, to je ale drahá kniha...

„To je k narozeninám moc velký dárek, Barborko,“ řekla trochu rozpačitě maminka. Jenže Bára byla rozhodnutá o knihu bojovat.

„Ale je to taky pomůcka do školy!“

„I tak.“

Bára vytáhla poslední trumf.

„A taky bych měla dostat něco jako náplast na bolístku za to, že jste mě přestěhovali do nové školy!“

To rodiče očividně zarazilo.

„Nikoho tam nebudu znát a oni se všichni kamarádí od první třídy,“ přisadila si a začala trochu krčit pusku a bradu, jako by se jí chtělo brečet. Popravdě řečeno k tomu neměla daleko, když si představila, jak na ni budou noví spolužáci pokřikovat Pražák – rejžák a kdo ví, co ještě.

„Tak jo,“ *kapituloval* tatínek a šel knihu zaplatit.

Maminka se tvářila trochu popuzeně, protože jí asi připadalo, že tatínek kapituloval moc snadno.

„Když chce dítě knihu, mají ho rodiče podporovat,“ řekl tatínek, když se vrátil. „Tak, jede se domů, mám moc práce, musím naolejovat tu branku a zprovoznit internet.“

Jo tak, došlo Báře, *usmiřovací tanečky*. Jinak ovšem proti brzkému odjezdu domů vůbec nic neměla, protože už se nemohla dočkat, až novou encyklopedii vyzkouší po návratu ze své další výpravy.

Doma pomohla mamince vybalit nákup, což jí vždycky bavilo, protože si připadala jako při třídění válečné kořisti.

„A ty sešity?“ ztuhla najednou maminka jako solný sloup. „My jsme úplně zapomněli koupit ty sešity!“

„Nojo,“ pípala Bára a čekala, že jí maminka vyhubuje, jak to, že na to nemyslela. Protože si už včera měla udělat seznam toho, co bude potřebovat do školy, jenže Bára se zatoulala do doby Rudolfa II. a nějak se k tomu nedostala...

„Dneska už se tam vracet nebudeme,“ vzdychla maminka. „Buď zítra, nebo v pondělí, v pondělí nebudete ve škole nic dělat, tak taky nebudeš nic potřebovat. Ale stejně nechápu, proč si na to nemyslíš. Vždyť je to tvůj zájem, abys měla pomůcky v pořádku. Pamatuj si, že je důležité udělat dobrý první dojem. Když si tě učitelé hned na začátku zapamatují jako lempla, těžko je pak budeš přesvědčovat, že je to jinak.“

Tyhlety *mravokárné* proslovy Bára nesnášela. Ale také už věděla, že nemá smysl se hádat, protože tím se maminka dostane do ráže a Bára buď slízne pohlavek, což je aspoň rychle odbyté, nebo, v horším případě, bude muset vyslechnout ještě delší přednášku. A tak si začala prohlížet špičky bačkor, protože to vždycky vypadalo, jako když se stydí nebo je jí něco líto, a proslovy většinou brzy skončily.

„Prosím tě, běž už,“ vzdychla maminka. „Oběd bude asi za dvě hodiny. Koupila jsem pizzu.“

Bára popadla do náručí obrovskou, stále ještě v papíře z obchodu zabalenou knihu a vytratila se do svého pokojíčku. Oknem sem zaznívalo vrzání, jak tatínek zkoušel, jestli branku dobře namazal. Položila knihu na stůl, skoro nábožně ji vybalila a pohladila ji po deskách. Nebyly úplně lesklé, ale matné, skoro hebké na dotek, a byla na nich fotografie zlaté Tutanchamonovy masky. Ve chvíli, kdy chtěla encyklopedii otevřít, se ozvaly za dveřmi jejího pokojíčku divné zvuky.

Zbystrčila.

Bylo to škrábání podobné tomu, jaké vyluzovala želva Píďa, když lezla, ale jednak to Píďa být nemohla, protože se krmila v ohrádce, a jednak bylo tohle škrábání velmi rytmičné. *Šrr – šrr – šrr – šrr – šrr.*

S tlukoucím srdcem a po špičkách se Bára připlížila ke dveřím. Zelení to určitě nejsou, protože zelení neškrábou, ale šustí a šumí, a navíc pobíhají jenom po fasádě a ne po chodbě, a kdykoliv se na ně člověk koukne, předstírají, že jsou břechtan a psí víno. Ti by do domu nešli. Že by to byla hlavička ze zábradlí? To ne, nic jsem jí neprovedla, a když jsem šla po schodech nahoru, nepodrazila mi nohy, uvažovala Bára.

Pak se za dveřmi ozvalo:

„Mňa!“

Barča! otevřela Bára s úlevou dveře.

Na chodbě skutečně seděla Barča. Když zjistila, že drápání na dveře přineslo kýžený výsledek, rychle se zvedla a popoběhla ke dveřím na půdu. Stoupla si před ně, upřeně se dívala na kliku a rozčileně mňoukala.

„Barčinko, čičičiči!“ zavolala na ni Bára.

Barča se po ní otočila.

„Mňa!“ řekla velmi důrazně.

„Ty chceš na půdu?“ dovtípila se Bára. „Pojď radši ke mně!“ lákala ji, ale Barča se ode dveří ani nehnula. Bára k ní došla, Barča začala radostně pobíhat kolem dveří v naději, že jí je Bára otevře, ale Bára ji místo toho vzala do náruče a chtěla si ji odnést do pokoje.

Barča se jí se zlostným: „I-i!“ vyrvala z náruče a znovu se postavila přede dveře. Báru až překvapilo, jakou sílu drobná kočička má.

„No Barčo,“ řekla pohoršeně. „Jak se to chováš?“

Barča se pokusila tlapkou v bílé punčošce dosáhnout na kliku u dveří, ale marně.

„Mňa-a!!“ poručila Báře.

„Tak dobře,“ zmáčkla Bára kliku a pootevřela dveře. Barča se rychle protáhla dovnitř, ale když zjistila, že za ní Bára nejde, zůstala stát na třetím schodu, otočila se a řekla:

„Mňa! Ňrrrr-ňa?“

„Ty chceš pohladit?“ zeptala se Bára a vztáhla k ní ruku. Barča laškovně uskočila a vyběhla po schodech. Nad nimi se zastavila.

„Ňrrr?“ zavrkala na Báru.

„Já si s tebou mám hrát?“ zasmála se Bára a popošla ke kočce. Ta zase o několik kroků uskočila a takhle za sebou vedla Báru až na druhý konec půdy. Tady hupla na židli a počkala, až k ní Bára dojde. Když se jí Bára pokusila pohladit, neutekla, naopak – nastavila hlavičku na drbání za ušima, slastně přivřela oči a začala vrnět.

Když už jsem tady, mohla bych zase otevřít atlas, napadlo Báru. Stejně jsem chtěla vyzkoušet tu encyklopedii...

Sáhla do truhly, kde svoje tajemství ukrývala pod hromadou starého šatstva, a položila atlas na zaprášenou podlahu. Barča okamžitě seskočila z židle a začala se Báře otírat o ruce.

Bára jednou rukou hladila kočku a druhou listovala v atlase.

Kterou mapu zkusit? dumala, protože pořád ještě nepřišla na to, jak si vybrat, kam do minulosti se dostat.

„Porad', Barčo,“ vybídla v legraci kočku.

„Ňaurrr,“ řekla Barča, což mohlo znamenat *porad' si sama* nebo *samozřejmě, nějakou ti vyberu*. Bára obrátila ještě dvě strany, ale neobjevila nic, podle čeho by poznala, kam která mapa vede. Barču zřejmě listování v atlase zaujalo, a protože kočky mají ve zvyku pomáhat tím, že si lehnou na to, čím se člověk zrovna zabývá, hotovila se, že atlas zalehne.

„To nesmíš, Barčo!“ polekala se Bára při představě, že by atlas do minulosti odnesl chudinku kočičku. Snažila se ji odstrčit, ale sama se přitom opřela o stránku v atlase.

Krucikráter, stačila si pomyslet, než se jí zatmělo před očima.

Pak ucítila zhoupnutí, jako když zastaví výtah.

Kapitola 2

Bára se chtěla rozhlédnout, kde se to ocitla, jenže kolem byla tma. No to je pěkné, pomyslela si. Nevím, kde jsem, nevím, kdy jsem, a ještě ke všemu je noc. Podle šplouchání vody poznala, že je u řeky nebo u jezera. U moře určitě ne, to hučí úplně jinak, to si Bára pamatovala z loňské dovolené z Chalkidiki. Moře taky zvláště voní, to se nedá splést. Kromě šplouchání vody tu bylo hluboké, skoro strašidelné ticho. Bára se tmy moc nebála, tedy ne víc než ostatní děti. Když byla ve třetí třídě na táboře, měli noční bojovku, museli s baterkami po dvojicích projít lesní cestou od tábora na hlavní silnici. V lese je přítom strašili vedoucí. Jenže Bára jednak věděla, že jsou to vedoucí, a jednak tu cestu dobře znala, protože kdykoliv šli na výlet, museli jít k silnici po ní. Tady to ale Bára neznala a nebyla tu ani její nejlepší kamarádka Tereza, se kterou by se držely za ruce. Takže si chtě nechtě musela přiznat, že strach má.

Naštěstí se ve tmě začala rozkoukávat. Měsíc sice nesvítil, ale nebe bylo plné hvězd. Vypadalo to, jako by někdo špendlíkem hustě propíchal černou látku nataženou před reflektorem. Tak překrásně hvězdnaté nebe viděla Bára naposledy, když byla v době císaře Rudolfa v Praze. Protože tam nebyl *světelný smog*. To znala z přednášky v planetáriu, kde byli ještě se starou školou. Jeden pán jim tam vysvětloval, že ve městě je vidět jen málo hvězd, protože jejich záře úplně zaniká ve světle pouličních lamp. Což je ten světelný smog. Takže nejlepší je pozorovat hvězdy tam, kam se ještě nedostala civilizace a s ní elektřina. Což se do renesanční Prahy nedostala a sem také ne, takže tu obloha vypadala, jako by na černém sametu zářily tisíce diamantů. A proti tomu třpytivému nebi se tyčila černočerná silueta hradu. Aspoň Báře to hrad připomínalo, ovšem určitě ne Karlštejn nebo Kost nebo Křivoklát. Tenhle hrad byl jiný. Jednak nestál na

žádném vysokanánském kopci a jednak byl celý takový nízký a do široka. Žádné mohutné věže, jenom hradba a v ní zasazených pár strážních věží a za hradbou byly vidět střechy nějakých obytných budov. Takový hrad naplacato, připadalo Báře. Ani se nestačila rozmyslet, jestli se k němu má vydat nebo ne, když zaslechla kroky. Bez váhání se přikrčila za nejbližší keř. Kroky se zastavily nedaleko od ní.

„Olafe!“ zavolal polohlasem muž, který právě přišel. „Olafe!“

„To jsi ty, Ásláku?“ ozval se stejně tiše druhý mužský hlas.

„Já.“

„Neviděl tě nikdo?“

„Buď bez obav. Nikdo o nás neví.“

„Dobře. Jaký tedy máš plán?“

Báře se rozbušilo srdce. Kdo se asi může tajně scházet v noci pod hradbami a kout nějaké plány? Z toho nic poctivého nekouká! Zapraskaly větvičky, jak si Áslák sedal na zem k Olafovi.

„Plán mám jednoduchý, a když se podaří, neprodělá na tom ani jeden z nás. Pozítří vyplouvá Sigurd Thorvaldsson s Thorkelem Prchlivým do Mikligardu.“

„To vím. Koupili si dohromady loď a Thorkel mě jako svého příbuzného vzal do posádky mezi prvními,“ řekl Olaf.

„A já chci, abys mi také obstaral místo na lodi. Thorkel ti to neodmítne.“

„Odmítne, ví, že jste se Sigurdem ve při.“

„Neříkej mu, pro koho to místo chceš, dokud ti ho neslíbí. Pak už bude muset slovo dodržet.“

„Dobrá, Ásláku. A co dál? Co z toho budeš mít, když se dostaneš do posádky?“

„Pak vyčkáme, než se dostaneme na Dněpr. Dokud se bude muset veslovat proti proudu Lovatě a přetahovat loď mezi řekami, bude každý pár rukou dobrý. Ale potom poštveme Thorkela proti Sigurdovi. Thorkel nenosí přízvisko Prchlivý nadarmo. Nebude to těžké. A v souboji Sigurd padne.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ zapochyboval Olaf.

„Thorkel je mladší a vyšší než Sigurd a zatím vyhrál každý souboj, do kterého se pustil,“ uchechl se Áslák.

„Dejme tomu, že to vyjde. Co potom?“

„Thorkelovi jako společníkovi připadne Sigurdova polovina lodi i nákladu.“

„Pořád z toho nekouká nic pro nás!“ nezdálo se Olafovi.

„Kouká z toho pro nás celá loď i s nákladem. Jsi přece Thorkelův příbuzný!“

„Vzdálený.“

„Ale všichni bližší příbuzní jsou až v Hedeby.“

„No to ano.“

„Takže pokud by nějakou nešťastnou náhodou Thorkel cestou do Mikligardu zahynul, jeho majetek připadne tobě.“

„Zdá se. A co z toho budeš mít ty?“

„Sigurdovu smrt a jeho podíl,“ zachechtal se Áslák.

„Takže jestli to správně chápu,“ shrnul celou věc Olaf, „naším plánem je přimět Thorkela, aby v souboji zabil Sigurda, a pak nenápadně nastražit Thorkelovu smrt. A potom se rozdělit rovným dílem.“

„Přesně tak.“

„Jak se chceš zbavit Thorkela?“

„To ještě nevím. Ale máme spoustu času to vymyslet, protože Thorkela můžeme odstranit až před Mikligardem nebo přímo v něm.“

„Máš nebezpečné plány, Ásláku, ale líbí se mi to!“ zachechtal se tiše a zle Olaf.

„Pláceme si?“

„Máš moje slovo. Dej mi peníze, abych ti mohl u Thorkela koupit místo na lodi, a ztrat se. Uvidíme se až pozítří v přístavu.“

Bára zaslechla zacinkání pořádně naditého míšku s penězi, který právě změnil majitele, a vzápětí kroky, jak Áslák odcházel. Bez hnutí setrvala v úkrytu, protože ještě musel odejít Olaf. Kdyby zjistil, že celou dobu poslouchala, určitě by to s ní nedopadlo dobře. Bára měla pocit, že to Olafovi trvá celou věčnost, protože na obzoru se začínalo šírat. Ale Olaf si zřejmě chtěl být opravdu jist, že ho s Áslákem nikdo neuvidí. Teprve když se začalo rozednívat, sebral se i on a odešel.

Bára čekala ještě hodnou chvíli po tom, co kroky odezněly, než se odvážíla posadit a rozhlédnout se.

Už bylo docela světlo, noc tu trvala překvapivě krátce. Seděla za jedním z nemnoha keříků na travnatém svahu svažujícím se k široké řece, která se vpravo vlévala do obrovského jezera. Na stráni nad Bárou se tyčil ten placatý hrad. Teď za denního města už to moc jako hrad nevypadalo, protože hradby byly dřevěné. Opravdu dřevěné. Z obrovských přitesaných kůlů, vypadaly hodně pevně, ale *dřevěný* hrad? To Bára ještě na žádné fotografii neviděla. Takže dospěla k názoru, že to hrad není. Ve středověku ale mívala hradby i města. To by odpovídalo spíš, protože na hrad to bylo přece jen moc rozlehlé. A Tábor, který si pamatovala z výletu k husitům, měl také hradby částečně kolové.

Na druhém břehu řeky se rozkládala osada obehnaná podobnou palisádou. I na dálku se dalo rozeznat, že je v osadě celá řada výstavných roubených domů, některé měly dokonce spolu s menšími staveními svoje vlastní dřevěné hradby. Nebo spíš hradbičky. Oba břehy řeky byly spojeny novotou zářícím dřevěným mostem a kotvila tu spousta zvláštních lodí. Žádná nebyla o moc delší než dva autobusy parkující za sebou a byly poměrně mělké, některé dokonce neměly vůbec palubu. Všechny měly zahnutou před i zád a řadu předí zdobila vyřezávaná dračí hlava. Nejedna loď byla také pestře pomalovaná a některý na horních okrajích boků visely různobarevné kulaté štíty. Skasané plachty na ráhnech těch lodí, které měly stěžně vztyčené, byly buď červené, nebo pruhované.

Ty lodě byly Báře povědomé. Kde už jsem je viděla? lámala si hlavu. Loď s dračí hlavou totiž není zrovna tuctová záležitost a Bára si byla stoprocentně jistá, že dračí loď nevidí poprvé. No jistě! pláca se do čela. Zahlédla dračí loď, když podruhé zavádila prstem o stránku svého kouzelného atlasu. Na okamžik se tehdy ocitla na mořském břehu, na obzoru plula dračí loď s pruhovanými plachtami a jako důkaz, že tam byla, sebrala tehdy Bára ze země žlutobílou ulitu mořského šneka. Taky se potom dívala do tátovy úžasné barevné encyklopedie, ve které je spousta obrázků rajek a jiných cizokrajných zvířat, jestli tam dračí loď najde. Našla. Jmenovala se správně